

ap

1960

BIRŽELIS

Nr. 6

eglutė

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
BAŽNYTĖLĖJ — Jonas Minelga ...	3
KATINO PUOTA — Vytė Nemunėlis	4
GILĖ JOJA ARKLIUKU — Linvydas Inga	5
VASAROS RYTA — Jonas Minelga	8
ŠIRŠĖS — Pr. Alšėnas	9
GYVI, GYVI — Alė Rūta	11
VAIKUČIAMS — El. Buračaitė	13
ŽALGIRIO MŪŠIS	16
NEGYVOJI JŪRA	18
ERELIS — MIŠKU KARALIUS	20
ALGIS IR ALYTĖ	22
ŽAISKIME	23
TRUPUTĮ PAGALVOK	24
PAS SKAITYTOJUS	27
PATARLĖS, PRIEŽODŽIAI ir MISLĖS	28
LINKSMIAU	29
MŪSU KŪRYBA	30
GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI	31
ŠVENTĖS IR VARDINĖS — St. Yla ir A. Salys	32

BIRŽELIS

1960

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumeratas metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut.

ILIUSTRACIJOS

Aldona Simutytė — psl. 1, 11,
14.

P. Osmolskis — psl. 4, 23, 27,
28, 29, 30.

Alvydas Bičiūnas — psl. 9, 10.

M. Eidukevičiūtė — psl. 16, 17.

R. Ramanauskaitė — psl. 5, 7.

Sesuo M. Veronika — psl. 22.

Žvaigždės — 3.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut.

BAŽNYTĖLĖJ

Jonas Minelga

Žvelgia Kristus nuo altoriaus
Į mane, į tėtį . . .
Dievulėli, nebenoriu
Niekad nusidėti!

Gieda Rūta ir aš giedu, –
Kur ten negiedosi,
Kai kodylo aromatai
Pakutena nosį.

Kai palinksta rožių puokštė
Prie Jėzulinio kojų,
Už tėvynę savo širdį
Ir maldas aukoju.

KATINO PUOTA

Vytė Nemunėlis

Užsidėjęs akinius
Linas skaito sakinius:
TĖTĖ TAŠO – BROLIS RAŠO...
O Žibutė valgyt prašo.

Lino draugas katinas
Jam pritarti pratinas.
Bet kalba jo “murrku-burrku”, –
Nei lietuvių, ir nei turkų...

Katinas suuodė ką –
Švyst, pakėlė uodegą;
Jis pamatė net kelias
Puslapy vienam peles...

Puslapį, kad čiupo tą, –
Tai jam bus pelių puota!
Apsilaižė tik skaniai –
Ten ne pelės – piešiniai...

Vargšas susigėdino,
Po stalu nupėdino...
Juokės Linas, net užkimo,
Ir Žibutę juokas ima.

GILĖ JOJA ARKLIUKU

Linvydas Inga

— Žiūrėk, tėtė, kaip Gilė joja! Nesuvaldo arkliuko. Gile, tvirčiau laikyk pavadį ir jok tiesiai!

— Tu taip nešūkauk, Gintai! — sudraudė mama. — Nuo tavo riksmo Gilelė dar krūptels ir nukris.

— Tai kas! Neužsimuš. Arkliukas nedidelis.

— Aš tau! — pagrąsė mama. — Gali koją ar ranką nulūžti. Eik, tėvai, ir nusodink! Tegu Gintas joja, jei nori.

— Aš nenoriu ant tokio mažo. Vaikai dar juoksis. Aš noriu ant tikro arklio. O! aš jį suvaldyčiau. Aš tiesiai...

Gintas pritilo, kai aš nuėjau Gilelės atsivesti. Ji buvo labai patenkinta, kad gavo pajoti. Kabinosi man ant kaklo ir dar prašė.

— Ne, Gilute! Užteks. Kitą kartą. Dabar eisime iš čia; ten, kur mažiau vaikų ir žmonių, — kalbėjo mama. — Mums laikas užkasti.

Vaikų šventėn iš tikrųjų buvo prisirinkę daug žmonių. Vaikai bėgiojo, klykavo, žaidė. Mes susiradome ramesnę vietelę po medžiais ir susėdom užkandžiauti. Gintas nei iš šio nei iš to paklausė:

— Kodėl, tėtė, ne visi lietuviai jodinėjo tiesiai?

— Ką tu sakai? — pažiūrėjau jam į akis.

— Vaikai mokykloje taip sakė. Sakė, kad buvo seniau tokie lietuviai, kurie jodinėjo vingiais, kaip Gilė.

— Aš ne vingiu, aš jojau arkliuku...

— Tu tylėk! — sudraudė Gintas savo sesutę. — Tu nežinai, kas vingis... Va, toks ratas, — Gintas apsuko pirštą, durdamas Gilei į nosytę, — ne arklys...

— Tu man liaukis! — pliaukštelėjo mama Gintui per ranką.

— Na, nesibarkit, — raminau visus tris. — Aš suprantu, ko Gintas nori. Jis nori žinoti, ar senieji lieuviai, jotvingiai, tik dėl to buvo taip vadinami, kad savo priešą supo ratu — vingiu. Ar ne taip, Gintai?

— Taip, tėtuk.

— Tai negerai savo pamoką išmokai arba mokytojos neklausai. Visi savo priešą supa, jei gali. Jotvingių vardas ne iš to. Jie gyveno prie Jotvos upės. Tos upės vardu pramintas visas kraštas, o gyventojai — jotvingiais.

— O kur yra ta upė, tėtuk?

— Aš matau upę. Ten! — parodė Gilė.

— Ten yra Amerikos upė, Gilele. Jotva teka Lydos žemėje, Dzūkijoje. O kita upelė panašiu vardu bėga pro Šakių apylinkes, Suvalkijoje. Tai Jotija.

— Ar ji joja ant arkliuko? — išpūtė akeles Gilė klausdama.

— Ne! Per upę joja, o ne upė ant arkliuko, tu kvaiše! — kepštelėjo Gintas Gilei į pašonę.

— Palauk, Gintai. Neliesk sesytės! Kai užaugs ir ji supras.

— Bet aš, tėtė, nesuprantu, kas buvo tie jotvingiai — dzūkai ar suvalkiečiai? Mama sakė, kad ji suvalkietė, o tėtė — dzūkas.

— Tu visa žinai, kaip senis, — pasijuokė mama.

— Mes visi iš tos pačios Jotvos, Gintai. Seniau tai buvo didelis kraštas. Jis apėmė dalį Prūsijos, Suvalkiją, Dzūkiją. Pažiūrėk, kai grįšime, į žemėlapi. Tas kraštas dar buvo vadinamas Sūduva ir Dainava. Turėjo net tris vardus.

— Tai kodėl tiek daug vardų? — paklausė Gintas. — Kodėl nevadino tik Lietuva, kaip mes dabar?

— Vadino ir Lietuva. Lietuvoje buvo ir liko daug sričių, kurios turi atskirus vardus. Mes ir dabar sakome: Žemaitija, Augštaitija, Dzūkija, Zanavykija... Paskutinis vardas lenkiškas. Jis žymi gyventojus už Novos upės, Šakių apylinkėje, kur teka ir Jotija. Kaimynai lietuvius vadino upės ar krašto vardu, kuris buvo jiems arčiausias. Jotva buvo arčiausia mozūram, lenkam ir gudam — tai jie kartais visus lietuvius pavadindavo jotvingiais.

— Aš norėčiau pamatyti Jotvą ir jotvingius, kai grįšime į Lietuvą, — pašoko Gintas.

— Jotvą galėsi matyti. Tai tas pats kraštas, kur dabar yra Suvalkija ir Dzūkija. Bet jotvingių nerasi. Jų seniai jau nebėra.

— O kur jie dingo? — nusiminė Gintas.

— Daug žuvo bekovodami su mozūrais ir gudais. Tie kaimynai užsėdo jų žemes. Kiek jų liko, susiliejo su kitais lietuviais. Dzūkai yra jotvingių palikuonys.

— Tai ir tėtė jotvingis.

— Tėtė ne jotvingis! — pasipriešino Gilė. — Tėtė yra tėtė...

— Aš tavęs neklausiu! — suriko Gintas. — Žiūrėk, jau tavo lėlės Nedingės nėra! Kur tu ją padėjai?

VASAROS RYTĄ

Jonas Minelga

Saulužėle, motinėle,
Nors anksti tu pakilai,
Jau dainuoja atsikėlę
Margos pievos ir šilai.

Kiškis piškis ilgaausis
Rūko pypkę po egle,
O varnėnas nusiprausęs
Groja maršą inkile.

Moja strazdui voveraitė
Beržo tošies kepure.
Gandras kelnes pasiraitęs
Meškerioja ežere.

Nedingė buvo surasta žolėje. Gulėjo rankas atmetusi ir užsi-
merkusi. Gilė ją pakėlė, ir lėlytė vėl atsimerkė.

— Tėtuk, ar Nedingė buvo mozūrė?

— Gal būt. Jie parsivesdavo daug belaisvių. Paskui juos grą-
žindavo, kai susitaikydavo. Lietuvos kunigaikščiai tada leisdavo
savo dukras už Mozūrijos kunigaikščių. Vieną kartą...

— Tėvai, ar nebus laikas jau namo? — įsiterpė mama. —
Žmonės jau skirstosi, ir Gilelė tokia apsnūdusi.

— Gerai. Baigsime kitą kartą.

ŠIRŠĖS

Pr. Alšėnas

Stasiukas ir jo mažoji sesytė, Bronytė, abu išbėgo į lauką, norėdami pasiskinti laukinių gėlyčių. Deja, tenai skraidė tiek daug širšių, kurios, atrodė, tarytum kokie lėktuvai bombonešiai, sukosi apie vaikus. Jie nusigando, pabijojo, kad širšės jiems neįgeltų...

— O, tos baisiosios širšės! Jos tik skraido aplinkui ir nori mums įgelti... — pusverksmiai kalbėjosi tarpusavy Stasiukas su Bronyte, grįždami namo.

Iš priešingos pusės, kitu keleliu, grįžo iš lauko jų dėdė Kazimieras. Kai jis sužinojo, kodėl vaikai grįžta iš lauko tokie nelaimingi, jiems tarė:

— Jūs, vaikai, bereikalo bijojot. Širšės visiškai nenorėjo jums įgelti...

— O, taip! Jos tikrai norėjo! — žinoviškai patvirtino vaikai. — Mes negalėjom pasiskinti jokių gėlių, nes tų širšių visur pilna ir jos tik sukėsi apie mūsų galvas...

— Galėjot skintis gėlių, kiek tik norėjot — dar kartą pabrėžė dėdė Kazimieras. Širšės tikrai nenorėjo jums įgelti...

— Jos visuomet gali įgelti... — dar prieštavo vaikai.

— Teisingai, jos gali taip padaryti — pritarė dėdė — tačiau tik tuomet, jeigu jūs trukdytumėt joms dirbti jų gražųjį ir labai reikalingą darbą.

— Reikalingą darbą? — nusistebėjo vaikai — koks tai reikalingumas — tik skraidyti ir skraidyti?...

— Jūs, savaime aišku, dar nežinote, ką tos geltonosios, su trupčiu juodumo atspalviu, širšės veikia beskraidydamos laukuose?

— Ne, ne! nežinom... O ką jos veikia? — susidomėjo vaikai.

— Tai gerai. Aš jums papasakosiu — pasakė dėdė Kazimieras.

— Papasakok, papasakok, dėdė! — dar daugiau susidomėjo vaikai.

— Tos geltonosios širšės — pradėjo Kazimieras — labai darbščiai išnešioja žiedadulkes iš vieno žiedo į kitą. Tas yra būtinai reikalinga gėlių žydėjimo metu, nes iš tokio žiedadulkių sukeitimo — išauga gėlių sėklos. Tai yra širšių vienas iš didžiausių darbų. Joms tą darbą padeda dirbti ir bitės, kaip naminės, taip laukinės. Gi gėlės — bitėms ir širšėms — taipogi nelieka skolingos. Jos joms apmoka už darbą...

— Kuo jos apmoka, kad jos neturi pinigų? — negudrus klausimas išsprūdo iš Bronytės lūpų...

— Joms pinigų ir nereikia. Medum apmoka — paaiškinio dėdė...

GYVI, GYVI

Alė Rūta

(Tęsiny)

Jie leidosi į pakalnę. Šilėlis nebetoli. Prasidėjo drėgnesnės vietos.

— Gyvi, gyvi! — Šūktelėjo pėmpė, pasprukusi beveik iš po Agnelės kojų.

— Girdi, Petrai? Pempių lizdas čia yra! Einam kiaušinėlių pažiūrėti!

— O gal jau pempiukai yra?
— Susidomėjo Petras.

— Čia, čia! — Šaukė Karoliukas. — Čia skraido, apie mane!

Paukštė metėsi į Karoliuko pusę, nutūpė viksvose, paskui vėl staiga pakilo ir puolė į Danutės pusę.

— Čia, čia skraido! Šaukė Danutė. — Žiūrėkit, gal čia jos lizdelis?

— Ir vis šaukia "gyvi, gyvi!" — Džiaugėsi Karoliukas.

— Ne. Palaukit, vaikai! Eikit čia! — Mojo ranka Petras. Visi priėjo. — Dabar ji nebešaukia "gyvi". — Apytyliai aiškino Petras. — Iš pradžių ji sveikino mus "gyvi, gyvi", bet kai mes pradėjom jos lizdelio jieškoti, tai ji — žinot kaip dabar mus kalbina?

— O kaip?

— "Klyvi, klyvi!"

— Kas klyvi?

— Ogi mes. Reiškia, blogi. Ir jūs nemanykit, kad pėmpė nesupranta... O, ji gudresnė už mus! Jūs lizdelio jieškot ten, kur ji skraido? Ne-e! Tenai lizdelio nėra! Lizdelis — kur nors toliau! Ji tyčia sukinėjasi, šaudo pro mus į vieną vietą puola, į kitą, kad mus suklaidintų.

— Tai ji nenori, kad mes rastumėm? — Karoliukas buvo nusi-
vylęs.

— O ką ji žino, ar mes nesudaužysim jos kiaušinėlių, ar nepa-
vogsim vaikelių? Jos širdelė baisiausiai dreba, kad tik nerastumėm.

— Tai nebejieškokim! — Ryžtingai pasakė Karoliukas.

— O kam tų mums pempiukų ar kiaušinėlių reikia? — Pritarė ir
Agnelė.

— Aš noriu pamatyti, aš noriu! — Treptelėjo koja Danutė, net
čiurkslė vandens tekstelėjo jai ant suknelės.

— Klyvi, klyvi! — Girdi, kaip tau sako dabar pempytė? — Susi-
juokė Agnelė.

— Aš neklyva!

— Jeigu nenori, kad klyva pavadintų, tai eik iš čia, nebegąsdink
pempės. — Kalbėjo Karoliukas, pats jau brisdamas tolyn.

Danutė patempė lūpą, bet paklausė. Visi nustojo kalbėti apie
pempiukus, nustojo jieškoti. Brido iš viksvynės tolyn, vis tolyn į sau-
sesnes pievas. Už jų pasigirdo vienos, dviejų, trijų, daugelio pempių
linksmi balsai:

— Gyvi, gyvi, gyvi!

Dabar tai tikrai jos šaukia mums "gyvi, gyvi!" — Juokėsi Petras.
— Jos mato, kad mes joms bloga nenorim.

— Kad jos vis vienodai šaukia! Aš nebežinau, kada sako "gyvi",
o kada "klyvi"? — Suabejojo Danutė.

— O aš aiškiai girdėjau! — Atrėmė ją Karoliukas, labai įsitiki-
nęs. — Kai tik atėjom į pievą, jos šaukė "gyvi", o paskui taip ir sakė,
net pratęsdamos: "klyvi, kly-vi"; o dabar vėl girdisi, kaip linksmiai
jos sako savo trumpą sveikinimą: "gyvi!" Ar jūs negirdit?

— Aš girdžiu. — Atsakė Petras.

Danutė sustojo ir ilgai klausėsi.

— Dabar ir aš jau aiškiai girdžiu. Taip! Jos sako "gyvi, gyvi!"

Netoli šilelio buvo upeliukas. Mažas, siaurumoj galėjai peršokti,
nereikėjo nei iki liepto eiti. Ir negilus. Pasiraičius galima buvo per-
bristi be vargo. Bet purienų, purienų! Iš kur jų tiek ir privirto! Abi-
pus upelio — geltona ir geltona, kaip jūra! Mergaitės jau vėl norėjo
pulti prie gėlių, bet dabar pačios susilaikė:

— Kai grįšim.

Buvo pempių ir čia; buvo ir kitokių paukštelių. O kai perbrido
upeliuką, kai šilelis prasidėjo — retuokšniais berželiais, lazdynų krū-
mais, uosiukais, — tai paukščių giesmės suskambėjo, sušniokstė drau-

VAIKUČIAMS

El. Buračaitė

O tik pažvelkite, prie tako
Pražydusi žibutė mėlsvaakė!

Ir tiek lieknų purienų auksaplaukių,
Apie pavasarį klegėdamas upelis taip greit plaukia.

O ir saulutė taip meiliai nusišypsojo,
Kad čia vaikučiams tikras rojus!..

ge su miško ošimu, net ausys kurto nuo balsų, net kvapą gniaužė gražumas. O purienas čia pakeitė žibutės. Vėl kitokia jūra — mėlyna, mėlyna! Žibutės ir kvepia labiau už purienas. Mergaitės jau čia nebesilaikė: skynė žibutes, skynė ir dėjo į puoštę vienoj rankoj. Nebe galvojo, nuvys ar ne. Tokios gražios tos žibutės, tokios mielos, kvapios, tokios šviesiai mėlynžiedės, kad negali susilaikyti jų neskynus.

Berniukai įėjo giliau šilelin, norėjo paieškoti paukščių lizdų. Tik pasižiūrėti!

— Mes jų neдрaskysim, nei rankomis neliesim. — Aiškino Petras.

Bet Karoliukas, prisiminęs pempes, staiga apsisprendė:

— Ne, Petrai, neikim. Aš nenoriu.

— Kvailiuk, tik pasižiūrėti.

— Ne. Paukščiukų mamytės nenori, kad į jų namelius landžiotum. O kaip pempės? Matai...

— Tai pempių lizdai ant žemės, — aiškino Petras. — Matai, mes galim, neatsargiai eidami, ir užminti. Užtat jos bijo, nenori iš arti prisileisti. O čia — medžiuose! Mes tik įlipsim, pažiūrėsime ir vėl — atgal.

— O kaip tu mėgtum, jeigu pro tavo langus kokie nepažįstami, ir dar milžinai, žvalgytųsi? Apie sienas laipiotų, a? — Staiga paklausė Karoliukas. — O mes paukšteliams ir atrodom kaip baisūs milžinai.

— Tavo teisybė!! — Susijuokė Petras.

Tik tuo laiku giliai miške triokšt, triokšt, — lūžo kažinkas, net per visą šilėlį nuaidėjo. Sučiulbėjo, sušneko paukščiai, atsiduso vėjas, sušnibždėjo miškas, — ir vėl viskas aprimo.

— Girdėjai? — Patylėjęs prašneko Karoliukas. — Lūžo kažinkur medis, ar šaka. O jeigu mums lipant šitaip?

— Tavo teisybė. — Vėl pakartojo Petras. — Aš dabar atsimenu, skaičiau tokį atsitikimą: vaikui lipant prie paukštelių lizdų, lūžo šaka, jis krito iš augštai ir susilaužė kojas.

— Žiūrėk! Žiūrėk! — Staiga suriko Karoliukas, rodydamas pirštu tolyn. — Jau nudulkėjo! Ar matei?

— Kas?

— Zuikutis! Mažytis toksai, bet kad greitas! Tik strykt iš už krūmo ir kad šovė tiesiai!

— Gaila, kad druskos neturėjom. Būtum užpylę ant uodegos...

— O kam? — Susidomėjo Karoliukas.

— Ogi būtume pagavę...

— Tikrai? Su druska? Ar tikrai, Petrai?

— Tikrai. Jeigu jau druskos pasiektum ant uodegos užpilti, tai zuikį pagautm.

Karoliukui labai patiko ši mintis. Mergaitėms papasakojo ir grįždamas vis kalbėjo, kad kitą kartą, eidamas į šilėlį, tikrai druskos pasiimsiąs.

— Aš tik jį pagausiu, paglostysiu ir vėl paleisiu. — Tvirtino mažas berniukas, o Petras juokėsi iš jo; net ir Agnelė šypsojos.

Mergaitės pajuto, kad jau alkanos. O Agnelė ir pavargo. Buvo nuėję toli nuo namų, prisilakstę, prisilankstę, prisišnekučiavę, net ir pridainavę!

— Grįžkim jau. Noriu namo! — Pirmoji užsiminė Danutė.

— Grįžkim. — Jai greitai pritarė Agnelė.

— Grįžkim, jeigu norit. — Nesipriešino ir Petras, nes jau jie su Karoliuku buvo apėję visą šilelio pakraštį, jau matė voverę ir zuikių, pamiškėj po akmeniu buvo užtikę varlę, ją šokuojant toli į pievas nusekę, jau ir jiems išpūdžiai nebetilpo į kišenes.

— Aš valgyt noriu. — Atsiminė ir Karoliukas, nors buvo ne iš valgiųjų.

Grįžtant pro upelį, mergaitė būtinai norėjo prisiskinti ir purienų. Kaip gali praeiti pro tokią grožybę, jos nepalietus? Bet Danutė turėjo pilnas rankas žibučių; tai žibutes pasidėjo ant žemės. Pasiskins purienų, tada pasiims ir žibutes. Prisiskynė tiek purienų, kad net dribo iš glėbio, barstėsi visu keliu. O žibutes, pasidėtas ant žemės, taip ir užmiršo. Vos neverkė, pakluonėję atsiminusi. Bet negi grįši atgal, kai čia pat namai, o upelis liko toli? Agnelė — gudresnė. Ji parsinešė abejų: geltonų purienų ir mėlynų žibučių. Pakluonėję visi susėdo ant didelio, plokščio akmens pasilsėti. O kai jau atsisėdo, tai reikia vainiką pinti. Petras jom padėjo. Ir nupynė abiem: Agnei iš purienų, o Danutei — iš Agnelės žibuoklių. Parėjus namo, mama tuoj ir sušuko:

— O tu gi, Agnelė! Kiaušinienės lėkštę ant galvos užsidėjusi!

O Tėvelis tik pasakė:

— Apkaišytos, kaip Sekminių karvutės.

— Taigi, vakar piemenys karves apipynė, o šiandien — mūsų mergaitės kaip karvutės.

— Tai aš už apipynimą turėsiu kiaušinių gauti. — Juokėsi Petras.

Dėdienė buvo taip patenkinta, kad vaikai laimingai sugrįžo! Net nepastebėjo basų kojų. Ji buvo pradėjusi nerimauti, kad nenuieitų labai toli, kad nepasiklystų, kad kas neatsitiktų...

O Karoliukas vis pasakojo apie pempes. Vis apie pempes!

— Taigi, vaikeli, jos kas pavasarį šitaip sveikina: "Gyvi" ir "Gyvil!" Žinoma, blogus klyvais išvadina. — Kalbėjo Petro ir Agnelės mama. — Atvažiuosit kitą pavasarį, atvažiuosit kad ir po daugelio metų, pempės vistiek savą žmogų pažins. Žiūrėk, — šmukšt iš po tavo kojų ir sušuks: "Gyvi, gyvi!"

— Atvažiuosim, dėdiene! — Atsiliepė Karoliukas ir Danutė.

— Tai, žiūrėkit, ir atvažiuokit!

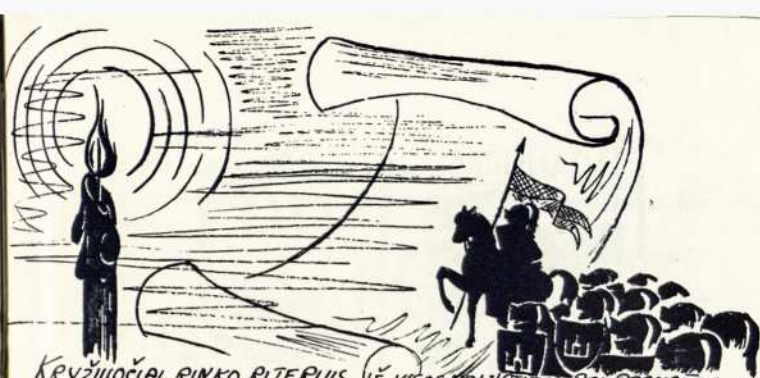

KAI JOGAILA BUVO LENKITOS KARALIUS, O'VYTAUTAS – DIDYSIS LIETUVOS KUNIGAİKŠTIS, KRYŽIUOČIAI, JAU ANKSČIAU PULDINĖJĘ LIETUVOS IR LENKITOS ŽEMES, PASIDARĖ DAR SŽŪJESNI. LIETUVIAI IR LENKAI BUVO UŽVEDĘ BYLĄ SU KRYŽIUOČIAIS, KURIĄ SPRENDĖ VOKIEČIŲ IMPERATORIUS VAPCLOVAS. BET JIS PASIPODĖ LABAI ŠALISKAS – PRIPAŽINO KRYŽIUOČIAMS ŽEMAIČIUS IR ŽEMES PRIE KARIJDO NEMUNO KRANTO IKI GARDINO.

ŠIS ŠALISKAS LĖMIMAS DAR DAUGIAU SUERZINO LIETUVIUS IR LENKUS. KRYŽIUOČIAI IR LIETUVIAI-LENKAI PARĖJO RUOŠTIS KARUI. ①

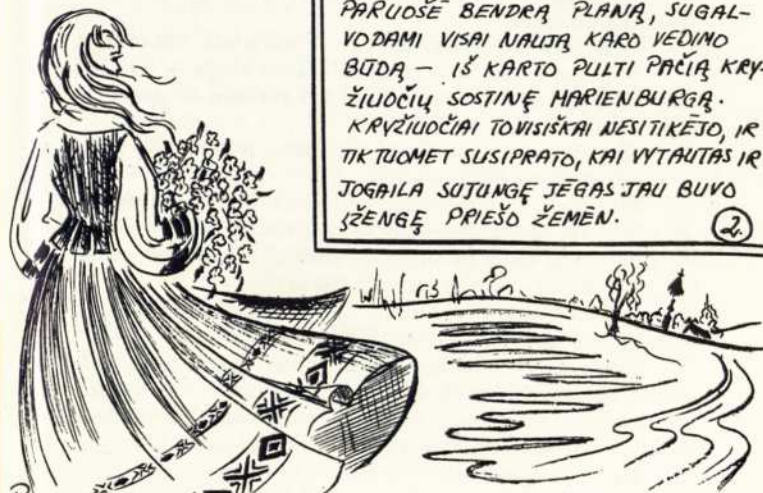

KAUTYNĖS ĮVOKO 1410 METAIS, LIEPOS 15 D. KAI SĄJUNGININKAI IR KRYŽIUOČIŲ KARIUOMENĖS SUSITIKO PRIE GRUNVALDO (ŽALGIRIO), TANENBERGO IR LIUDVIGSDORFO. SĄJUNGININKAMS BENDRAI VADOVAUO JOGAILA, LENKAMS – ZINDRAMAS, LIETUVIAMS – VYTAUTAS. VYTAUTAS BUVO KARO TARYBOS PARMININKAS IR TIKRASIS ŽYGIO VADAMS. KRYŽIUOČIAMS VADOVAUO MAGISTRAS ULRICHAS JUNGINGENAS. ③

KRYŽIUOČIAI RINKO RITERIUS IŠ VISOS VOKIETIJOS, PAS PRANCŪZIJOS IR ANGLITOS KARALIUS, VISOSE VAKARŲ EUROPOJE. TAIIP PAT SUTUDO VISĄ LIETUVĄ, LENKITĄ, RUSŲ, GUDŲ ŽEMĖS; TOTORIAI IR VALAKAI ĖJO TALKON.

PASIRUDŠIMAS VYKO DIDŽIAUSIOJE PASLAR TYJE. VYTAUTAS KARTU SU JOGAILA PARUOSĖ BENDRĄ PLANĄ, SUGALVODAMI VISAI NAUJĄ KARO VEDIMO BUDĄ – IŠ KARTO PULTI PAČIĄ KRYŽIUOČIŲ SOSTINĘ MARIENBURGĄ. KRYŽIUOČIAI TOVISIŠKAI NESITIKĖJO, IR TIK TUOMET SUSIPRATO, KAI VYTAUTAS IR JOGAILA SUTUNGĖ JĖGAS JAU BUVO SŽENGĘ PRIEŠO ŽEMĖN. ②

PO SEPTYNIŲ KOVOS VAIKANDŲ ĮVOKO VISIŠKAS KRYŽIUOČIŲ ORDINO SUKRAUSKINIMAS. ŽŪVO MAGISTRAS IR VISA VYRIAUSYBĖ; SĄJUNGININKAMS ĖKO DALIA BELAISVIŲ IR TURŲ. KIEK KOVOS DALYVIŲ ŽŪVO – NĖRA IKRŲ ŽINIŲ. SAKOMA, KAD VIEN VOKIEČIŲ NUOSTOLIAI SIEKĖ 18,000; BUKO PAIMTA 3,000 VOKIEČIŲ BELAISVIŲ. LIETUVIAI IŠ TIKRŲJŲ BUVO ŠIO MŪŠO DIDVYRIAI, IR VADAI – VYTAUTAS IR JOGAILA-LIETUVIAI. JIE KELIEMS VOKIETIAMS PANAIKIMO VOKIETIŲ PAVOJŲ LIETUVAI IR VISAI RYTŲ EUROPAI. ⑤

EGLUTÈ, 6

— Šis ežeras, matot, yra Negyvoji Jūra ir tai yra žemiausia vieta žemės paviršiuje.

— Kodėl ją vadina Negyvąja Jūra? — paklausia Jonukas. — Ji labai gražiai atrodo.

— Man tėtis sakė, kad joje niekas neauga ir negyvena, — skubėjo atsakyti Petrukas.

— Ne tik tuo įdomus šis vanduo, — aiškino brolis Paulius vaikams. Matot, ten šiaurėj į šią jūrą įteka Jordano upė, bet iš jos nėra nė vienos ištekančios upės. Jau tūkstančiai metų kaip ši upė kasdien į jūrą supila 6,000,000 tonų vandens. Bet niekur neišteka...

— Kad gi ir negalėtų. Juk reiktų į kalną upei tekėti 1300 pėdų, norint pasiekt vandenyną, — išsprendė problemą Jonukas.

— Taigi, bet kur tas visas vanduo dingsta, kuris kasdien iš Jordano subėga į Negyvąją Jūrą, jeigu niekur neišteka? — paklausė Petrukas.

— Čia, Petruk, yra viena iš sausiausių vietų pasauly ir todėl kasdien 6,000,000 tonų Negyvosios Jūros vandens išgaruoja. Kiekvienos upės vandeny yra truputis druskos — tiek mažai, kad geriant visai nesijaučia. Taip ir Jordano upėj. Bet, matot, saulė kaitina ir vanduo išgaruoja, o druska negali išgaruoti, tai pasilieka vandeny. Todėl Negyvosios Jūros vanduo darosi sūresnis ir sūresnis, taip, kad dabar šios jūros vanduo yra pasauly sūriausias. Jos vanduo yra 5 kartus sūresnis negu kitų vandenynų. Dėl to tas vanduo yra ir gerokai sunkesnis. Ant jo galima plūduriuoti valandų valandas, ir visai neskęsti. Gulint ant vandens galima ir laikraštį pasiskaityti ir pietus pavalyti ir nusnūsti.

— Bet jūs vistiek dar nepaaiškinot, kodėl šią jūrą vadina Negyvąja, — prisiminė savo klausimą Jonukas.

— Tokiam sūriam vandeny nei augalai nei gyvuliai negali gyventi, — aiškino Antanukas. — Žuvys pasijustų panašiai kaip silkės druskoje. Joks gyvis joje negali gyventi, dėlto vadina Negyvąja Jūra.

ERELIS — MIŠKŲ KARALIUS

El. G-é

Vieną rytą, pačioje vasaros pradžioje, apsilankė pas mus Kedainių girininkas. Gyvenome tuomet Dotnuvos Žemės Ūkio Akademijoje. “Turiu jums, ponias, dovaną, tik nežinau, ar jūs norėsite ją priimti”, pasakė paslaptinai šypsodamasis. “Kokia gi galėtų būti toji dovana, kurios aš gal ir nenorėčiau priimti”, galvojau ir ėmiau spėlioti. “Ir neatspėsite”, juokėsi svečias. O būta erelių jauniklio. “Po vakar praūžusios audros, eigulis rado jį iškritusį iš lizdo”. Visai bejėgis, dar pūkais apaugęs, gailiai cypė kas kartą plačiai pražiodamas savo snapelį. “Gaila būtų jei toks paukštis žūtų — mažai beliko šios rūšies erelių Lietuvoje; mes, miškininkai, vadiname juos miškų karaliais, tokie jie puikūs”. Dovaną priėmiau. Man pačiai buvo įdomu pabandyti išauginti erelį. Apgyvendinau karališką svečią mūsų namų pastogėje. Languose ten buvo įtaisyti tinklai — nepabėgs. Lizdą ereliukui įtaisiau sename bulvėms kasti krepšė, išklojusi jo dugną šienų ir plunksnomis. “Tupėk — pasakiau — čia bus tavo namai, ir nuėjau parūpinti jam maisto. Pradžioje lesinau mano paukštį penkis ar šešis kartus į dieną. Į besotį prasižiojusį snapą dėjau po gabaliuką mėsos, kol prisisotinęs nu-

— Teisingai, Antanuk! — patvirtino brolis Paulius. — O dabar pasižiūrėk, ten apačioj į šiaurę matyt mažesnis ežeras. Tai Galilėjos Jūra. Iš kairės Nazaretas, kur Kristus augo ir praleido savo vaikystę. O čia pat apačioj matyt Jeruzalės bokštai. Ten sustosim vėliau.

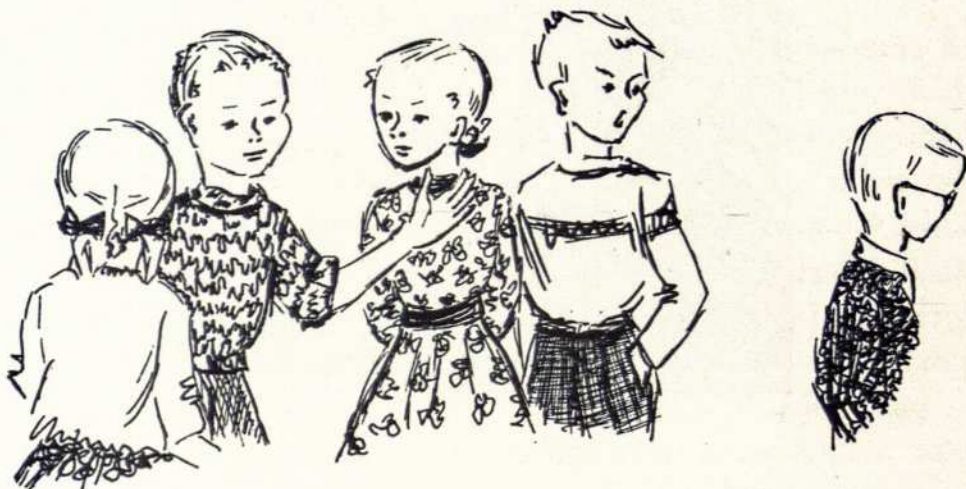
Vaikai aprimo ir susimąstė. Pagaliau gal visi ir pavargo, stengdamiesi perrėkti motoro užimą. Tik po ilgos tylos, artinantis į aerodromą, Antanukas praneško:

— Žinot, ką? Rytoj rytą būtinai išsimaudysim tam sūriam Negyvosios Jūros vandeny! Kai skęsti negali, tai turi būti labai lengva plaukti.

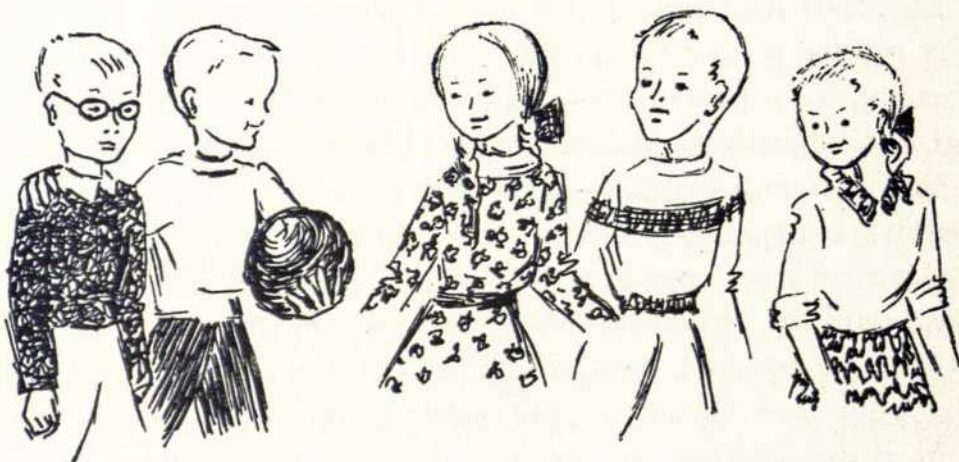
leisdavo galvą ir apimdavo. Laikui bėgant susidraugavome; ere-liukas pamatęs mane imdavo plasnoti beplunksniais sparneliais ir leisdavo savotiškus garsus. Gerai prižiūrimas greit augo, dengėsi plunksnomis; ėmė išlipti iš lizdo. Kartą radau jį atsitūpusį ant kėdės atlošos. “Ereliuk, Ereliuk — ir ištiesiau ranką, o tas šoktelėjo dar menkai plunksnomis apaugusiais sparnais ir atsidūrė ant mano peties. Dabar jis buvo mažne kalakutės didumo ir jo aštrūs nagai skaudžiai man spaudė pro ploną drabužį. Nuo to laiko eidama mano įnamio lankyti vilkdavaus storą vatinį, kad ir kažin kaip šilta bebūtų. Taip praėjo vasara, prasidėjo ruduo. Ereliui išaugo galingi sparnai, patamsėjo snapas, plunksnos pasidarė kietos, žvilgančios, vietomis baltai dėmėtos; kojos iki pat pirštų apaugo, lyg kelnėmis, trumpomis plunksnelėmis. Apetitas padidėjo: per dieną suėsdavo po keletą varlių ir bent svarą mėsos. Nežiūrint gero maitinimo paukštis atrodė liūdnas; dažnai stovėjo prie lango įsiremęs tinklo. “Tu norėtum paskraidyti” — pasakiau jam — “bet man gaila būtų tave išleisti — juk nebegrįžtum kartą išskridęs?” — Ereliis ištiesė sparnus, suplasnojo jais kartą ir kitą, ir taip liūdnai pažvelgė man į akis tartum sakydamas — “Išleisk mane, aš noriu laisvės, aš jau suaugau, mane vilioja saulė, debesėliai ir tolimi miškai”. Atidariau langą. Ereliis apsidairė, ištiesė kaklą, pamėgino savo sparnų jėgas ir išskrido. Sudiev, mano plunksnuotasis drauge!

ALGIS IR ALYTĖ

Štai, Jonelis nusimines, —
Nori žaist, bet nėra progos.
— Eik sau vienas į sūpynes,
Šaukia balsas iš paskos.

Šitaip nedera daryti,
Tai nedraugiška tikrai,
Tik ožiukai suvaryti,
Gali peštis, — ne vaikai.

Algis kviečia jį maloniai:
— Eikš, pabūk su mum kartu,
Ir Alytė sako Joniui:
— Žaidžiam mes, pažaisk ir tu.

Argi reikia dar sakyti,
Kaip malonu, kaip smagu:
Kartu žaisti ir lakstyti
Su visais, visais kartu.

Ž A I S K I M E !

KATINAS IR PELĖS

Vienas žaidėjas išrenkamas katinu, o kiti yra pelės. Pelės išsiskirsto ir atsistoja, apsibrėždamos pagaliuku apie save kvadratą. Katinas vaikšto tarp jų. Jam nepastebint dvi pelės duoda viena kitai ženklą ir keičiasi vietomis. Tuo laiku katinas stengiasi pakliūti į pelės kvadratą. Jeigu jam pavyksta, tada jis tampa pele, o likusis be vietos tampa katinu. Jeigu ilgai nepasiseka, tada jis sušunka: „visi keičiasi“, o kai visos pelės išbėga iš savo vietų, tada katinas stengiasi užimti vieną iš jų.

KAS DAUGIAU SUGALVOS?

Galime žaisti keliese. Pasi-renka daugiaskiemenį žodį. Tada kiekvienas stengiasi, naudodamas tame žodyje esančias raides, sugalvoti kuo daugiausiai žodžių. Kai visi baigia rašyti, kiekvienas iš eilės skaito savo žodžius. Jei kiti turi parašę tuos pačius žodžius, juos išbraukia. Laimi tas, kuris surenka daugiausia žodžių. Pav., paimkime žodį „lietuviškumas“. Iš jo galime padaryti mes, lietūs, višta, matau, tamsu, tu, tiesu, šalis, lekia ir t. t.

LENKTYNĖS RATU

Žaidžiama lauke. Vadovaujantis apibrėžia ratą ir sustato žaidėjus rato pakraščiais taip, kad būtų lygūs tarpai tarp kiekvieno žaidėjo. Vadovui davus ženklą visi žaidėjai pradeda bėgti ta pačia kryptimi, stengdamiesi pavyti arčiausiai bėgantį žaidėją ir jį ranka paliesti. Paliestas išeina iš žaidimo. Laimi tas, kuris ilgiausiai rate pasilieka.

PAMĖGINK ATTSISTOTI

Žaidžia po du. Žaidėjai atsėda ant žemės ir atsiremia nugaromis vienas į kitą. Ištiesia kojas, o rankas sukryžiuoja ant krūtinės. Tada mėgina atsistoti nesiremami.

TRUPUTĮ PAGALVOK

Raskite du numerius, kuriuos sudėjus gautumėte 52, bet, kad jų vienas būtų tris kartus didesnis už kitą.

Nuimkite pirmąją žodžio raidę. Gausite naujus žodžius. Ką jie reiškia?

dantis

viltis

balkis

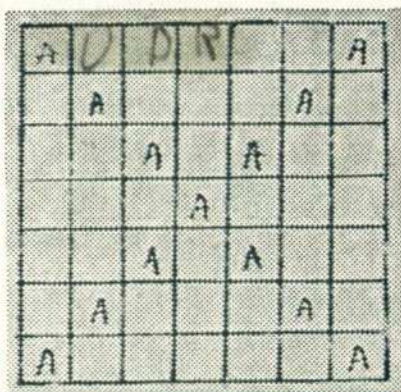
šarka

taktas

kaulas

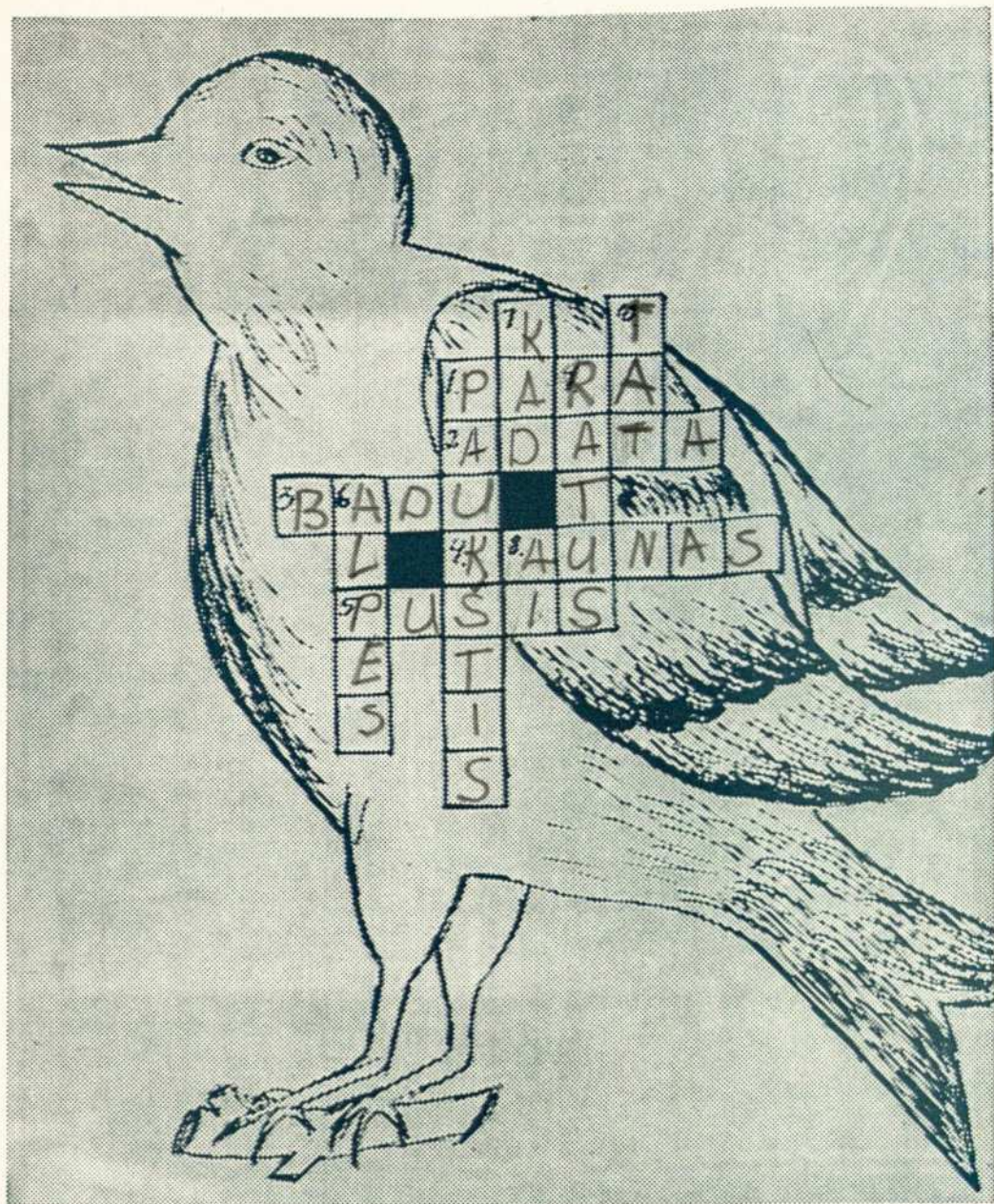
voras

puodas

SURASKITE ŽODŽIUS

Sugalvokite septynių raidžių daiktavardžius ir surašykite kvadratai taip, kad "A" raidė sutaptų su paveiksluko raide "A". Trečią ir penktą žodį nuo viršaus galite rašyti daugiskaitos naudininke, arba įnagininke.

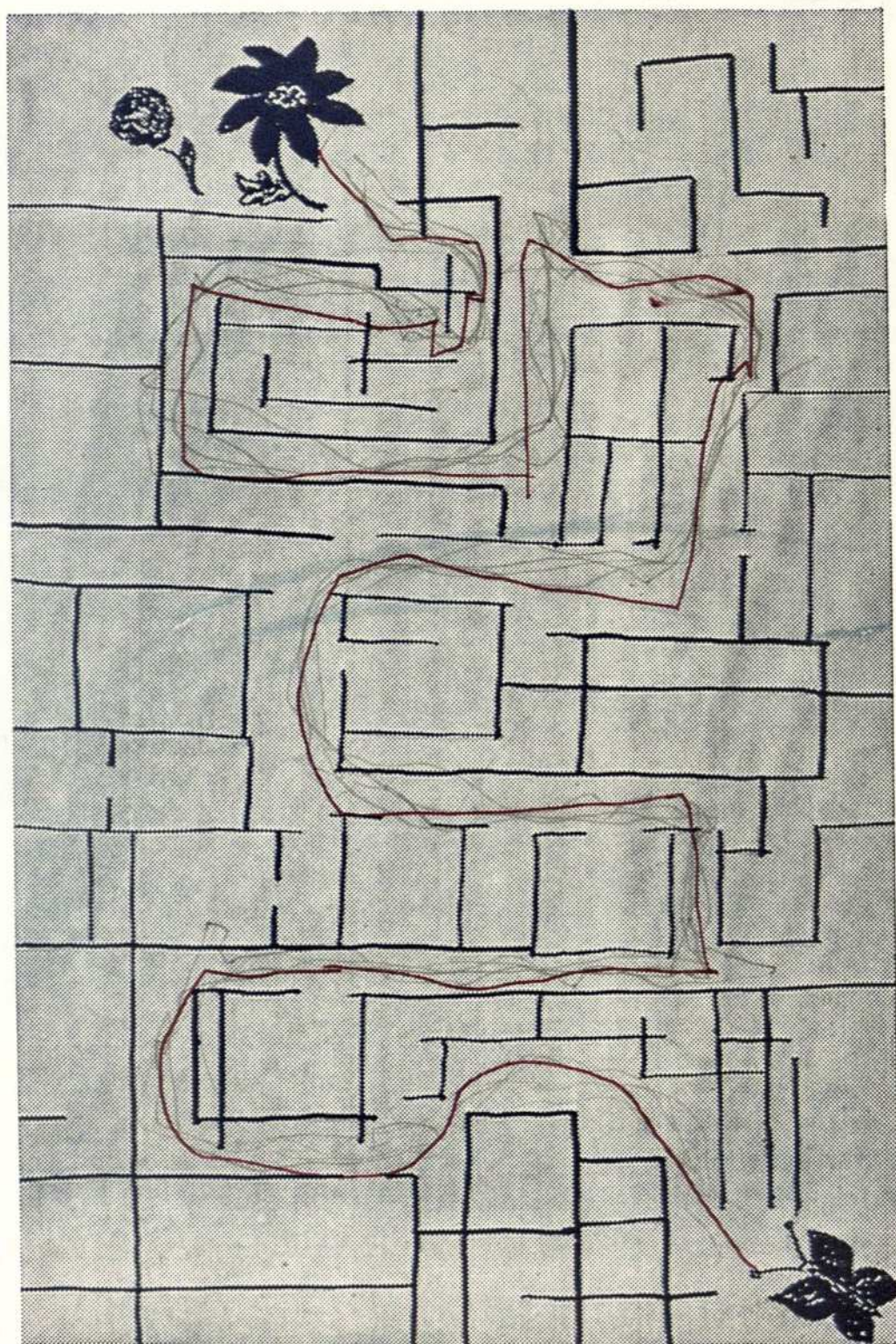
PAUKŠČIO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Diena ir naktis kartu.
2. Siuvimo įrankis.
3. Jeigu žmogus mirė neturėdamas ko valgyti, sakoma, kad jis mirė...
4. Laikinoji laisvosios Lietuvos sostinė.
5. Medis turįs spyglius vietoj lapų.

Išilgai:

6. Augščiausi Europos kalnai.
1. Šis galvosūkis.
7. Jungtukas.
8. Grynasis dvibalsis.
9. Vežimas turi keturis...
10. Tatai (sutrumpintai).

Padēkite drugeliui surasti gēlytes!

PAS SKAITYTOJUS

RODNEY, Ont., Kanada

MŪSŲ MOKYKLA

Mūsų mokykla yra Švč. M. Marijos parapijos salėje, West Lorne. Pamokos vyksta šeštadieniais, nuo penktos valandos iki septintos valandos vakaro.

Pamokas pradedame malda: "Viešpatie Dieve, padėk man įsigyti naujų žinių ir duok valios ir išminties jas suprasti. Amen". Po maldos skaitome ir rašome pusantrų valandos. Pusę valandos dainuojame, pasakas sekame, žaidimus žaidžiame ir gimnastikuojame.

Mokinių yra dvidešimt du: aštuonios mergaitės ir keturiolika berniukų. Mūsų mokytojas yra p. V. Ignaitis ir jo padėjėja p. L. Mockienė. Pamokas užbaigiame Lietuvos Himno paskutiniaisiais žodžiais.

Mūsų mokykla išsiuntė dešimt siuntinėlių Lietuvių Saleziečių gimnazijai. Šiais mokslo metais ruošėme Kalėdų eglutę, Velykų margutį ir dalyvavome su savo programa Motinos Dienos minėjime.

Beveik visi iš mūsų mokyklos skaitome "Eglutę".

Angelė Naruševičiūtė

MOKYKLOS UŽBAIGIMAS

Mūsų mokyklos užbaigimas įvyko gegužės pirmą dieną. Buvo programa: paskaitą skaitė kun. Gutauskas, dainavo solistė J. Liustikaitė ir mokiniai parodė savo talentus, atlikdami programą pritaikytą Motinos Dienai ir gimnastikos numerius.

Po programos vietos Lietuvių Bendruomenės Komitetas išdalinė kiekvienam mokiniui už stropumą po tautinę vėliavėlę.

Zigmas Mockus

CHICAGO, ILL.

Mielos Sesele,

Gavau jau tris "Eglutes". Aš su mamyte jas skaitau, o mano sesutė, Vida, klausosi. Mums labiausiai patinka galvosūkiai. Aš šimet baigiau darželį. Man 6 metai, o sesutei 3. Ačiū už "Eglutę".

Vytas Paskus

PATARLĖS

Melu gerai į svečius važiuoti, bet sunku namo grįžti.
Nesigirk pats, geriau tegiria tave kiti.
Nevaikščiok taku, kur dukart suklupai.
Geriau tylėti, negu niekus kalbėti.
Nekviesk kvailo žuvauti, jis varlių prigaudys.

PRIEŽODŽIAI

Galvos netekęs, kepurės verkia.
Loja, kaip šuo prieš mėnesieną.
Šnekasi, kaip kiaulė su žąsinu.
Šovė vilką, pataikė aviną.
Džiaugiasi kaip pelė katiną susitikus.

MISLĖS

Atidarau, kas uždaryta, uždarau, kas atidaryta, kai tai padarau,
mane pakaria tuojau.
Gardus, saldus, lėkštėn nepadedamas.
Du ežerėliai tvokso, tarp jų kalnas riogso.
Dieną lankas, naktį žaltys.
Ar vasarą, ar žiemą, ar naktis, ar diena — poilsio nėra.
Nuoga viešnelė apšviečia trobelę.
Ant nosies sėdi, už ausų kojas laiko.
Abudu po lygią algą ima, bet vienas dvylika kartų daugiau dirba.
Kuprotas senelis palubėj tinklą ringuoja.
Kai mėlyna — juokiasi, kai pilka — verkia.

LINKSMIAU

Mokytoja: Kokia yra žemė?

Jonukas: Apvali.

Mokytoja: Iš kur žinai, kad apvali?

Jonukas: Tai tegul bus keturkampė. Man vistiek, aš nenoriu ginčytis.

Mokytoja: Romuk, atsakyk ši klausimą. Pavyzdžiui jeigu būtų penki vaikai, o mama turėtų tik keturias bulves, kaip ji galėtų jas padalinti po lygiai?

Romukas: Sugrūsti košę.

Mokytoja: Koks gyvis mažiausia maisto reikalauja?

Mokinys: Kandis — nieko daugiau negrauzia tik skyles.

Mokytojas: Išvardink man penkis produktus, kuriuose yra pieno.

Mokinys: Sviestas, sūris, grietinė ir dvi karvės.

Motina šaukia pro duris kieme žaidžiančiam sūnui:

— Vytuk, ar aš nesakiau, kad duotum visus žaislus savo mažajam broliukui? Ko jis verkia?

Vytukas — Taip, bet aš jam iškasiau duobutę, o jis nori, kad aš ją nunesčiau į kambarį.

— Tėveli, ar čia kupranugario plaukų šepetys?

— Taip, sūnau!

— O, tėveli, aš manau, kad kupranugariui labai ilgai užtrunka, kol jis visus savo plaukus sušukuoja su tokiu mažu šepečiu.

— Dėde Petrai, — tarė mažoji Elenutė, — Ar tu girdėjai, kad vaikas maitinamas dramblio pienu per kelias savaites užaugo 20 svarų?

— Negali būti, — sušuko dėdė Petras. — Kieno vaikas ten buvo?

— Dramblio vaikas, — ramiai atsakė mergaitė.

— Mama, ar aš galiu imti tuos obuolius nuo lentynos?

— Taip, dukrele.

— Kaip gerai, kad leidai, mama.

— Kodėl, ar tu taip labai alkana?

— Ne, bet aš jau juos suvalgiau...

Motina nusivedė savo mažąjį Vytuką į koncertą. Jis stebėjo dirigentą, kuris dirigavo orkestrą ir duodavo ženklą solistei. Pagaliau jis neiškentęs paklausė:

— Mamyte, kodėl tas ponas grūmoja su lazda tai panelei?

— Tylėk, vaikelį, jis jai negrūmoja.

— Tai kodėl ji taip spiegia?

Mama pasiuntė savo mažąją dukrelę į vištininką surinkti kiaušinius. Kai šioji sugrįžo, motina paklausė: "Na, mažyte, ar neradai kiaušinių?" "Ne," — atsakė dukrelė, "tik tai vienas buvo, kurį vištos vartoja kaip pavyzdį."

Mažasis Jurgiukas kasdien nunešdavo vandens į vištidę ir pripildavo ten padėtą indelį. Viena rytą kai mama jam padavė pusryčiams labai skystą kiaušinių, jis tarė: "Mamyte, aš manau, kad mūsų vištos gauna perdaug vandens."

MŪSŲ KŪRYBA

MOTINOS DIENA

Motinos Diena yra diena pagerbti mamytės. Kodėl? Gi todėl, kad mamytė yra mūsų artimiausias asmuo. Kada mes atsibundam, tai beveik visada mes pirmą pamatom mamytę, arba pati mamytė mus pažadina. Ji mums valgyti paduoda. O kai nelaimė atsitinka, mes pirmiausia šaukiames mamytės pagalbos.

Bet yra vaikučių, kurie neturi mamytės. Mes juos vadiname našlaičiais. Ypatingai Lietuvoje dabar yra daug našlaičių, nes rusai veždami į Sibirą, vaikučius atskiria nuo mamyčių. Taip atsitiko mano puseseriai, kai ji buvo tik 3 metų. Atvažiavo ginkluoti enkavedistai, suėmė jos mamytę ir tėtį, o ją vieną paliko. Panašiai atsitiko su daugeliu vaikučių Lietuvoje.

Mes turime džiaugtis, kad turime mamytės čia kartu. Bet turime nepamiršti pasimelsti už tuos, kurie neturi mamyčių. Už visą, ką mums mamytės yra padariusios, mes joms turime padėkoti. Geriausiai joms padėkojame, kai mes jų klausome, gerai mokomės ir joms padedame.

Vytautas Narutis, 9 m.

**Kodėl seni žmonės yra verti ypatingos
pagarbos?**

Kuo mes savo pagarbą parodome?

“Eglutė” nuoširdžiai sveikina visus savo skaitytojus ir linki linksmai ir gražiai praleisti vasaros atostogas, o rudeniiui atėjus ji vėl jus aplankys, savo margais puslapiais palinksmins!

Gegužės numerio galvosūkių atsakymai

GĖLĖS GALVOSŪKIS: Skersai: 1. Ne 2. Rožė 3. Dangus 4. Ėda 5. Tamsu 6. Mes 7 Žuvis 8. Siauras 9. Rasa 10. Aikštė 11. Lokys 12. Dėdė 13. su 14. Varna. Išilgai: 15. Ramu 16. Užvakar 3. Tavo 17. Niekad 18. Avis 19. Gegužės 20. Akis 21. Lysė 22. Namas 23. Amerika 24. Duona 25. Kėdė.

MISLĖS: agurkas, rasa, mėnulis, vanduo.

ANAGRAMOS: sapnas, vardas, kalva, mirtis, slyva. lankas, garsas. Algis turėjo 20 laikraščių.

Šio mėnesio galvosūkių atsakymai

MISLĖS: Raktas, miegas, akys, diržas, durys, žvakė, akiniai, laikrodžio rodyklės, voras, debesis.

RASKITE NUMERIUS: 39 ir 13.

SURASKITE ŽODŽIUS: aplinka, daiktas, snapais, straige, planais, gaisras, algebra. (Galima rasti ir kitus žodžius, kurie tikėtų atsakymams.)

PAUKŠCIO GALVOSŪKIS: Skersai: 1. Para, 2, Adata, 3. Badu, 4. Kaunas, 5. Pušis.

Išilgai: 1. Paukštis, 6. Alpės, 7. Kad, 8. ai, 9. Ratus, 10. Tat.

ALP 1785
LKA

Birželio ŠVENTĖS

ir VARDINĖS

1. Felinas, Ermengarda / Jogaila, Galinda
2. Adalgis, Blandina / Ažuolas, Rima
3. Davinas, Klotilda / Tautkantas, Develta
4. Pranciškus Karačiolas, Vincenta / Dausprangas, Vendra
5. **SEKMINĖS**
Bonifacas, Kirija / Kantvydas, Dauga
6. Norbertas, Paulina / Tauras, Mėta
7. Aventinas, Landulfas / Romantas, Erdvilė
8. Medardas, Eustadiola / Žostautas, Germinė
9. Primas ir Felicijonas, Diana / Gintas, Vorilė
10. Getulas, Margarita / Vainius, Vingaila
11. Barnabas, Rozelina / Tvirmantas, Aluona
12. **ŠVČ. TREJYBĖS ŠVENTĖ**
Jonas, Antonija / Ramūnas, Dova
13. Antanas Paduvietis, Akvilina / Suvidas, Minkantė
14. Bazilas Didysis, Digna / Komotas, Alka
15. Vitas, Adelaida / Tanvilas, Barinta
16. **DIEVO KŪNO ŠVENTĖ**
Benas, Grecina / Tolminas, Jūra
17. Gundulfas, Ramboldas / Kintibutas, Dainava
18. Efrema, Marina / Tolvardas, Vaiva
19. **TĖVU DIENA**
Gervazas, Julijona Falconieri / Doviltas, Ramunė
20. Silveras, Florentina / Žadvainas, Alva
21. Aloyzas Gonzaga, Demetrija / Novaldas, Vasarė
22. Paulinas, Konsorcija / Sudargas, Minija
23. Libertas, Agripina / Arvydas, Vaida
24. Jonas Krikštytojas, Alena / Algimantas, Nemunė
25. Vilhelmas, Febronija / Gaudižadas, Milga
26. Salvijus, Perseveranda / Virkantas, Viltautė
27. Vladislovas, Ema / Almantas, Norgaila
28. Ireniejus, Almas / Tulantas, Gaudrė
29. Petras ir Povilas, Salomė / Mantigirdas, Gedrimė
30. Alrikas, Lucina / Skaldas, Novilė

EG LUTĖ SVEIKINA VISUS,
KURIE ŠVENČIA VARDINES!